

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. V. Š.**

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117. 702 18 Ostrava

za účasti **I) Ing. D. Š.**

II) Ing. K. M.

zastoupené advokátem Mgr. Tomášem Gureckým,
sídlem Josefa Skupy 1639/21, 708 00 Ostrava,
adresou pro doručování Elektrárenská 125, 739 11 Frýdlant
nad Ostravicí

Shodu s prvopisem potvrzuje

III) D. M.

zastoupeného advokátem Mgr. Tomášem Gureckým,
sídlem Josefa Skupy 1639/21, 708 00 Ostrava,
adresou pro doručování Elektrárenská 125, 739 11 Frýdlant
nad Ostravicí

IV) E. V.**V) Ing. A. N.****VI) Ing. T.J.**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 158010/2017 ze dne 29. 11. 2017, ve věci
umístění a povolení stavby,

takto:

- I.** Rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 158010/2017 ze dne 29. 11. 2017 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 29. 1. 2018 domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zčásti změněno a zčásti potvrzeno společné rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí č. j. MUFO 20786/2016 ze dne 22. 6. 2016, jímž byl schválen záměr Ing. K. M. a D. M. umístit stavbu „rodinný dům, domovní ČOV, vsak, zpevněné plochy, opravy oplocení, připojení na inženýrské sítě“ na pozemcích parc. č. X, X a X v kat. úz. x a bylo dále vydáno stavební povolení pro stavbu „rodinný dům“ na pozemcích parc. č. X a X v kat. úz. x.

Shodu s prvopisem potvrzuje

2. Žalobce v žalobě předně namítal, že přestože prvostupňový stavební úřad s ním jako s účastníkem vůbec nejednal, žalovaný překvapivě nezrušil prvostupňové rozhodnutí, a nedal tak žalobci prostor pro dokazování a právní argumentaci při zachování plných procesních práv účastníka. Žalobce se dovolával jak rozsudku Krajského soudu v Ostravě ve věci sp. zn. 22 A 13/2017, týkající se účastenství žalobce, tak i rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 29/2012-113. Žalovaný dle něj nesprávně uplatňuje výjimku z právního závěru v daném judikátu uvedeného. Výjimkou může být zjevně nedůvodné, šikanózní či obdobné úkony. V žalobcově případě se však o nic takového nejedná. Dále žalobce vznesl věcné námitky ohledně jeho vlastnického práva k vodovodní přípoje, otázky významného zastínění jeho zahrady, způsobu utrácení dešťových vod jakož i dalším imisím. Namítal též rozpor zvoleného řešení s územním plánem.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 30. 5. 2018 uvedl, že pokud se týče pravidla, dle něž má být při opomenutí účastníka zrušeno i prvostupňové rozhodnutí, nastaly v dané věci výjimečné okolnosti, které odůvodňují odchýlný postup, a v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále se vyjádřil též k námitkám k věcnému posouzení. Žalobu navrhl zamítnout.
4. Osoby zúčastněné na řízení se k věci samé nevyjádřily.
5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť ve věci shledal podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.
6. Ze správních spisů soud zjistil, že zúčastněné osoby II) a III) podaly dne 6. 4. 2016 Městskému úřadu Frýdlant nad Ostravicí žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení pro stavbu, jak je výše popsána. Jejich žádosti bylo rozhodnutím Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí č. j. MUFO 20786/2016 ze dne 22. 6. 2016 vyhověno. Se žalobcem a zúčastněnou osobou I) stavební úřad jako s účastníky řízení nejednal. Tito dne 15. 8. 2016 podali proti rozhodnutí do protokolu odvolání, které doplnili podáním ze dne 22. 8. 2016. Žalovaný rozhodnutím č. j. MSK 113436/2016 ze dne 21. 11. 2016 jejich odvolání zamítl jako nepřijatelné s tím, že odvolatelé nejsou účastníky společného územního a stavebního řízení. Uvedené rozhodnutí žalovaného bylo rozsudkem podepsaného soudu č. j. 22 A 13/2017-59 ze dne 19. dubna 2017 zrušeno, kdy soud uzavřel, že žalobce a zúčastněná osoba I) byli opomenutými účastníky předmětného společného řízení. Žalovaný následně předal spisový materiál stavebnímu úřadu, který spis se svým stanoviskem předložil odvolacímu orgánu. Ten po doplnění podkladů řízení a se zohledněním zúžení předmětu žádosti stavebníků vydal napadené rozhodnutí. Žalobce a zúčastněná osoba I) v řízení poukazovali na to, že řízení před stavebním úřadem bylo stíženo zásadními vadami řízení, kdy opomenutí účastníci nemohli vykonávat žádná svá procesní práva. Domáhali se proto zrušení prvostupňového rozhodnutí, kdy navíc uváděli své přesvědčení, že do jejich práv bylo úřední osobou zasaženo úmyslně. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí nezrušil. Pokud se týče rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 29/2012-113, k tomu uvedl, že má zato, že v projednávané věci nastala

výjimečná situace, umožňující přímo žalovanému vypořádat námitky ve věci samé. Okolnosti odůvodňující tento postup spatřoval ve skutečnosti, že žalobce a zúčastněná osoba I) měli možnost nahlížet do spisu, dále v druhu a účelu projednávané stavby (rodinný dům a stavby podmiňující jeho funkční využití), který splňuje obecné požadavky na výstavbu.

7. Podle § 84 odst. 1 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Podle § 84 odst. 3 věty první s. ř. při vedení řízení po podání odvolání podle odstavce 1 je třeba zvlášť dbát oprávněných zájmů účastníků, kteří byli v dobré víře.
8. Podle § 90 odst. 1 písm. b) s. ř. jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání.
9. Krajský soud se předně zabýval námitkou, zda byl odůvodněn postup žalovaného, který nezrušil prvostupňové rozhodnutí, ale sám doplnil podklady řízení a ve věci rozhodl.
10. Pro posouzení této námitky jsou zásadní závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku 1 As 29/2012-113 ze dne 18. dubna 2012. V odst. 44 uvedeného rozsudku soud uvedl: *„Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba při aplikaci § 84 odst. 3 správního řádu rozlišovat mezi účastníky řízení, se kterými správní orgán první instance v řízení jednal, ale pak jim z nějakého důvodu (např. v důsledku opomenutí) rozhodnutí neoznámil, a účastníky, se kterými správní orgán vůbec nejednal, neboť je za účastníky řízení nepokládal. Zatímco v prvním případě je daný účastník opomenut pouze při oznamování rozhodnutí a jinak měl možnost hájit svá práva v řízení před správním orgánem prvního stupně, v druhém případě trpí prvostupňové rozhodnutí závažnou vadou již jen proto, že bylo zcela znemožněno určitému subjektu se správního řízení účastnit a uplatňovat v něm své námitky, což lze zpravidla jen stěží napravit v odvolacím řízení. Nelze přitom vyloučit, že v konkrétních případech bude na místě i v takových situacích dát přednost dobré víře účastníků v pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tak tomu bude např. tehdy, když opomenutý účastník v odvolání uvede pouze zjevně nedůvodné námitky a je evidentní, že i kdyby účastníkem řízení byl od počátku, tak by to na jeho výsledku nic nezměnilo, případně když je jím činěné úkony možno považovat za šikanózní, představující zneužití práva. Avšak takový postup by měl být spíš výjimečný a pečlivě odůvodněný. Neměl by být nadužíván a zejména by neměl sloužit k obcházení „nepohodlných“ účastníků tím, že by jim byla nejprve zamezena účast v prvostupňovém správním řízení a následně by byly veškeré jejich námitky paušálně zamítnuty s poukazem na § 84 odst. 3 správního řádu a na dobrou víru stavebníka (či jiného účastníka řízení) v pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.“*

11. Důvod pro nezrušení prvostupňového rozhodnutí musí být zcela výjimečný a musí spočívat v extrémních jednáních jako jsou procesní šikana či zjevná bezdůvodnost uplatňovaných námitek. V projednávané věci však žádné takové skutečnosti (nebo jim obdobné skutečnosti) žalovaným tvrzeny nebyly. Dle přesvědčení soudu žalovaný nedostál přísným podmínkám formulovaným výše citovaným judikátem pro svůj postup. Pouhé nahlížení do spisu a možnost vyjádření se k podkladům řízení nemůže nahradit plnost procesních práv uplatnitelných v prvostupňovém řízení. Jak uvedl Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku č. j. 50 A 25/2016-71 ze dne 20. 2. 2017, „*obeznámením účastníka řízení s obsahem spisu správního orgánu I. stupně poté, co bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno, nejsou zajištěna práva žalobkyně být účastníkem řízení po celou jeho dobu*“. Povaha stavby je pak pro danou věc bez významu a její hodnocení z hlediska obecných požadavků na výstavbu je právě již konáním, k němuž měl správní orgán přistoupit až poté, co by umožnil opomenutým účastníkům plně užít svých procesních práv v prvostupňovém řízení.
12. Vzhledem k tomu, že soud shledal výše uvedenou námitku důvodnou, nezabýval se již dále ostatními námitkami, neboť vzhledem k vytčené vážné procesní vadě by to bylo předčasné.
13. Soud tedy v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro podstatné vady řízení a zároveň věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tedy, že neobstojí důvody uváděné v napadeném rozhodnutí pro zvolený procesní postup, spočívající v nezrušení prvostupňového rozhodnutí.
14. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný byl zavázán k úhradě důvodně vynaložených nákladů řízení procesně úspěšného žalobce, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu.
15. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.
16. Osobám zúčastněným na řízení nebylo právo na náhradu nákladů řízení přiznáno v souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jim soud neuložil v řízení žádné povinnosti ani neshledal důvody zvláštního zřetele pro přiznání náhrady jejich nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 2. dubna 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje